

не учи. Учителъ-тъ не може да насипе учение-то въ главѣ-тъ на никого, той само помага въ мъчнотитѣ. Никой учителъ, колко-то ученъ и да бѣде, не може нито да научи уроци-тъ на ученици-тъ си, нито да мисли за тѣхъ. Ученикъ-тъ трѣбва самъ да учи и да мисли. Колко-то добъръ и да е учителъ-тъ, и колко-то голѣми старанія и да полага за добро-то на ученици-тъ си, пакъ ако ученици-тъ не ся напругатъ самички, всичко ще е напраздно. Отъ това е дѣ-то отъ мнозина-та, кои-то съ години стоятъ въ училища-та, малцина излизатъ учени и способни.

6. Едно необходимо нѣщо слѣдъ напруганіе-то за да бѣдешъ въ учение-то точенъ, е често да повтаряшъ онова, кое-то си училъ:

„Това е тайна-та на добръ напръдъкъ и точностъ.“

По-горѣ говорихъ, какъ трѣбва да ся учать уроци-тъ; сега ще спомѣнѣ какъ може съдържаніе-то на тѣзи уроци да ся задържи въ ума за по-дълго врѣмя.

Память-та е онази душевна сила, чрѣзъ коя-то задържаме въ ума си онова, кое-то е било въ съзнаніе-то ни; тя е сила-та за запаметяваніе. Тая сила е една отъ най-важни-тъ, зашто-то праведно може да ся каже, че знаніе-то ни е съразмѣрно съ память-тъ ни, ни знаемъ толкова, колко-то можемъ да запомнимъ. За това трѣбва добръ да ся внимава за разработваніе-то и усвѣршенствуваніе-то ѝ.

Срѣдство-то, чрѣзъ кое-то память-та ни ся разширява и усвѣршенствува е добро-то упражненіе; внимателно да учимъ всичко, за кое-то ся заловимъ,